

Mutluluğumda Korku Tebessümleri

– Ali Özdemir · 30 Aralık 2011

Hani sana hep diyorum ya “sana kıyamam, bir saçının telinin kopmasına müsaade etmem, vs...”. İşte bu kavram dizeleri mutluluğumda maalesef korku tebessümleri oluyor.

Halbuki ben korkuya Allah’tan başka bir kelime bağlamamıştım. Hele aşkın hallerine mi, bırak korkuyu, biz delikanlıyız arkadaşım, aşktan mı korkacağız, aşk mı bizi korkutacak, diye dillerim kurudu...

Allah’ım ne hallere düştüm ! Bak parmaklarım senin adını yazamıyor, eski kalemler yok ki sarılayım belki de heyecanımı alırdı... Klavyelere muhtaç olduk... bağına taş basar gibi...

Tebessümlerim korkuya değildir, korkularım da tebessümlere değildir. Ama bana aşkın hallerini yazdın ya neye tebessüm edeceğimi ve neye korkacağımı bilemiyorum. Hele senin suskunluğun, senin yalnızlığın bende korkulara yol açıyor. Lakin ruhumu, bedenimi korkutmuyorsun. Korkan aşkımadır.

Çünkü gelmelerin gitmelerin aşkımadızı korkutuyor. Psikolog değilim ama senin yerine kendimi koymam gerekiyor.

Basbayağı delinin biri benden hoşlanıyor, hoşlanmakla kalmıyor aşk nağmeleri çalıyor, zil zurna âşık bana... Beni görünce eli kalem tutar oldu... Bana şiirler yazıyor, roman yazıyor, dörtlükler, sekizlikler... Bu delinin aşkı aslında tek taraflı... Hem o hem ben başkalarına karşı sorumluyuz. İkimizde istesek yine de bir araya gelmemiz imkânsız.

Lakin içimdeki kadınlık duygularımı uyandırmadı değil.

Sevmek, sevilme, sevda, âşık olmak, ateş, yanmak, gül, çiçek, kalp, sevgi sözcükleri (bi’tanem, canım, aşkıım, gülüm, vs...) her kadının duymak, hissetmek istediği duygulardır. Romantik bir erkek, aşk kokan bir erkek, bana özel şiir yazan bir erkek...

Ama bu tebessümlere karşı korkularım tavan yapıyor. Seni kaybetmekten korkuyorum. Çünkü senin gibi bir deli hele “mormenekşem ahirim sensin” diyorsa ve her haykırışında bana “iki cihanlık ömrü”nü feda ediyorsa, kaybetmekten korkmuyorum.

Ben sadece beni anlamasını istiyorum. Mutluluğumdaki korku tebessümlerimi sorguluyorum. Hani gelmelerim gitmelerim bu yüzden.

Sen haykırırken “bi’tanem seni ölümüne seviyorum” diye ben burada daralıyorum. Saçma sapan kelimeler ile karşı çıkmaya çalışıyorum ama gönül bu işte, çoğu zaman sessiz kalıyorum.

Ben bir kadını, Allah’ın kadına verdiği duygulara da sahibim. Kim istemez kapısında köle olacak, aşk kokan, adını dağlara yazan birini.

Ben susuyorum ey sevgili ! Sana cevap vermiyorum, !

Hâlbuki senin için düzene girmemiş harfleri boş ver tek bir nokta (.) bile senin gönlünü almaya yetiyordu.

Ben sana cevap veremiyorum. Kadere de sözüm yok. Senin kadere yazdığını okuyabilseydi kader, belki bugün omzumda saçlarımı okşayan senin ellerin olurdu. Ne diyeyim kader sana ! Beddua ağzıma yakışmaz...

Hiç yorulmadan gece gündüz aşkı bağdaştıran sözcükler, cümleler, dörtlükler, destanlar, resimler,

tablolar, şarkılar, türküler... ve adını sayamadığım aşkın tüm hallerini taşıyan duyguları bana aşılıyordu. Ne bileyim dünya da hiçbir kadın bu kadar mutlu olmamıştır. Bu kadarını da senden beklemiyorum. Delisin ama bu kadar zır deli olmanı beklemiyorum. Odamıza gelirken gözlerin gülüyordu. Hiçte üstüme alınmamıştım. Uysal soba kedisi gibiydin. Sıcak güler yüzümüz ile o günü mutluluk oyunları oynardın. Yok sana pati mati !

Ben mutluluğumda korkulu tebessümlerimi arıyorum !
Kendimi arıyorum ! Gülistanda bir "mormenekşe" ! Güllerin arasında...
Sen beni tek güllük bir gül bahçesi yaptın ama ben... ama ben...
Ama ben !

Evet sen canım, cananım, gülüm, bi'tanem, bir tanem, kar tanem, nur tanem, tek tanem, can tanem,..
Ben sana aşkın tüm hallerini yazıyorum, Allah kalemimi sağ ettikçe de senin adını yedi kat yer üstüne ve yedi kat yer altına tırnaklarımla kazıyıp yazacağım...
Dediğim gibi tek bir nokta (.) ile ben dünyanın en mutlu erkeği oluyorum...
Senin mutluluğunun korkulu tebessümleri benim cellatım olsun.
Sana kıyamam ben...
Bak sana bir daha söylüyorum... Ben senin saçının bir teline kıyamam... Onlar şimdi yanımda olsa ben onları kalbime örerim...

Bi'taneme...

Vuslat'ın